

Udskriftsdato: 14. december 2025

FOU nr 1987.144 (Gældende)

Manglende opfyldelse af begrundelseskravet i forvaltningsloven

Ministerium: Folketinget

Manglende opfyldelse af begrundelseskravet i forvaltningsloven

Udtalt over for Skattedepartementet, at det var beklageligt, at departementet i strid med forvaltningslovens §§ 22 og 24 i en konkret sag om lempelse af skat efter statsskattelovens § 37 havde undladt at anføre, hvilke indkomst- og formueforhold departementet havde lagt til grund ved behandlingen af sagen.

(J. nr. 1987-818-220).

I en konkret sag havde A klaget over, at Skattedepartementet havde afslået hendes ansøgning om lempelse af skat for indkomståret 1985.

På baggrund af de under min behandling af sagen fremkomne oplysninger om A's indkomst- og formueforhold ændrede departementet imidlertid sin afgørelse og imødekom det ansøgte.

Jeg foretog herefter ikke videre i anledning af klagen, men sagen gav mig anledning til af egen drift i henhold til ombudsmandslovens § 6, stk. 5, at anmode departementet om en udtalelse om, hvorvidt bestemmelsen i forvaltningslovens § 22 om begrundelse af administrative afgørelser kunne anses for opfyldt ved Skattedepartementets første afgørelse i sagen, hvori departementet havde meddelt klageren følgende:

»... Skattedepartementet (kan) efter behandling af sagen ikke ... imødekomme det ansøgte. Der er ved afgørelsen navnlig lagt vægt på Deres indkomst- og formueforhold.

Det bemærkes, at departementets afgørelse er truffet i medfør af statsskattelovens § 37, hvorefter skatter kan eftergives eller nedsættes, når forholdene i ganske særlig grad taler derfor.

Disse betingelser anses normalt kun opfyldt, når der skønnes at foreligge økonomisk nød og trang.«

I en udtalelse, som Skattedepartementet i den anledning afgav, anførte departementet følgende:

»... Skattedepartementet må være af den formening, at kravene til begrundelse som nævnt i Skattedepartementets cirkulære af 20. marts 1987 må anses for opfyldt, når henses til, at (A) må antages i forvejen at være bekendt med sine egne økonomiske forhold, hvortil der i svaret til hende ... henvises.«

I en skrivelse til Skattedepartementet udtalte jeg herefter følgende:

»Forvaltningslovens §§ 22 og 24 har følgende indhold:

§ 22:

»En afgørelse skal, når den meddeles skriftligt, være ledsaget af en begrundelse, medmindre afgørelsen fuldt ud giver den pågældende part medhold.«

§ 24:

»En begrundelse for en afgørelse skal indeholde en henvisning til de retsregler, i henhold til hvilke afgørelsen er truffet. I det omfang, afgørelsen efter disse regler beror på et administrativt skøn, skal begrundelsen tillige angive de hovedhensyn, der har været bestemmende for skønsudøvelsen.

Stk. 2. Begrundelsen skal endvidere om fornødent indeholde en kort redegørelse for de oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er tillagt væsentlig betydning for afgørelsen.

...«

I Skattedepartementets cirkulære nr. 55 af 20. marts 1987 om begrundelse i sager om eftergivelse af skat eller henstand med betaling er anført følgende:

»...

Det skal i afgørelsen oplyses, at den er truffet med hjemmel i statsskattelovens § 37. I denne forbindelse bør det nævnes, at bestemmelsen giver mulighed for at eftergive eller nedsætte skatten eller indrømme henstand med betalingen, når forholdene i ganske særlig grad taler derfor. Lovens betingelser anses normalt kun for opfyldt, når der skønnes at foreligge økonomisk nød og trang.

Som led i begrundelsen skal der være en kort omtale af de økonomiske omstændigheder, der i den pågældende sag er tillagt særlig vægt.

...«

Skattedepartementets nævnte cirkulære giver mig ikke anledning til bemærkninger.

Skattedepartementet har imidlertid i det konkrete tilfælde ved afgørelsen ... ikke nærmere oplyst, hvilke indkomst- og formueforhold departementet har lagt til grund ved sin behandling af sagen. Departementet har dermed ikke i fornødent omfang iagttaget cirkulærets bestemmelser samt kravene i forvaltningslovens § 24 til indholdet af begrundelsen for en administrativ afgørelse.

Sagens videre forløb har vist, at såfremt Skattedepartementet allerede i (sin første afgørelse) havde oplyst klageren om, hvilke indkomst- og formueforhold departementet havde lagt vægt på, ville sagen have været løst på et langt tidligere tidspunkt.

Jeg må finde det beklageligt, at Skattedepartementet ikke i overensstemmelse med de ovenfor anførte bestemmelser i (sin første afgørelse) meddelte klageren, hvilke indkomst- og formueforhold Skattedepartementet havde lagt til grund ved behandlingen af sagen.

...«